

EL VESPRE

Tremolava, tremolava, amagada darrere la persiana del menjador, eren les 7 de la tarda i ell ja estava a punt d'arribar. Ella mirava esporuguida darrere les escletxes de la persiana, no sabia ben bé què hi volia descobrir. Mirava concentrada pel balcó, esperant veure'l creuar la cantonada i pujar al pis. Alimentava l'esperança de descobrir com li aniria el vespre, alimentava l'esperança de descobrir el que li deparava la nit. Segons la seva manera de caminar en moure's pel carrer, segons si les seves passes eren fermes i decidides o si pel contrari, eren tranquil·les, ella podia reconèixer en els seus moviments el que succeiria després.

Ell plegava a les 7 i ella tremolava i tremolava. Com si d'un despertador intern es tractés, el seu cos començava a sacsejar-se, el cor se li accelerava i de tant com li brogia semblava que li sortiria pel pit. A les 7 en punt ella activava les alarmes del seu cos, entrava en estat d'alerta.

Sabia que no depenia d'ella, del que hagués fet durant el dia, del que li pogués explicar ni tampoc de la seva voluntat de passar una vetllada tranquil·la. Tot estava a les seves mans, les d'ell, tot depenia del seu humor, de com li hagués anat el dia, del que el seu cap li deia, o bé d'algun petit gest que ell pogués malinterpretar i fer que tot esclatés. La nit es podia convertir en una veritable tortura, en una angoixa interminable, mentre ella s'anava fent petita, i tremolava i tremolava, encorbada en un racó de l'habitació, ja sense més llàgrimes als ulls, amb les parpelles adolorides, amb el cap absent i només de cos present, esperant que l'alba il·luminés el seu cor i amb el nou dia, aquell patiment s'acabés.

Aquell dia, ell va girar la cantonada amb pas ferm, va pujar cap al pis, i ella sempre atenta a tots els sorolls, sentia com l'ascensor s'aproximava i mentrestant la seva pell s'erigava, sabent el que vindria. El soroll de la clau obrint la porta, posava el seu cos en una espècie d'alerta, tensa per dins i afable per fora. Ella l'esperava a la cuina, mentre li cuinava un estofat dels que li agradaven. Però res podia impedir, el que vindria.

Tremolava i tremolava per dins i per fora, volia fondre's, volia desaparèixer, córrer i escapar, però estava atrapada en una vida que ella mateixa havia construït i que no podia esborrar.

A la paret de la cuina, hi tenia un calendari, el mirava de reüll, avui tocava i ella ho sabia. Al matí, ella hi havia marcat una creu vermella, la nit seria llarga. Els dies marcats amb una creu negra passaven sense alts i baixos, però els de la creu vermella indicaven perill. Ell tenia un patró cíclic, ella havia après a conèixer-lo. Era cada 3 dies, i avui tocava.

Va entrar a la cuina, li va fer un petó i la va dir que ja havia menjat estofat per dinar. Ella de seguida va preparar una amanida i un peixet a la planxa. Ell va anar a la dutxa. L'aigua li anirà bé, va pensar ella. I si escapo? I si marxo? És ara o mai. I si aquesta nit la veïna truca a la policia i venen a rescatar-me? Cada vespre, els mateixos pensaments i una paràlisi duta a l'extrem, un vaivé de missatges interns contradictoris, no entenia què li impedia demanar ajuda, no entenia què li impedia fugir.

Una noia amb estudis, una noia amb una bona feina, què diria la gent? És que no sentia les notícies? Què li havia passat? Com s'havia deixat enredar? Va aixecar la vista, el monstre ja se li acostava i ella tremolava i tremolava...